

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO

REDACCIO

LLIBREERIA ESPANYOLA,

Rambla del mitj, 20

BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8	reals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16	»
Estranger.	18	»

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.

Los gegants son nous pero per això LAS TRAMPAS continuan sent las mateixas.

SI JO FOS GOVERN!

Figúrinse que jo soch conservador, y que sent conservador, naturalment, soch govern.

Ja 'ls agradaria á vostés que 'l P. K. de la «Campana» fòs govern. ¡Com nos faria riure! pensarán vostés.

Jo 'u crech borrangos! Hasta tinch por que la boca de tant riure 'ls arribaria á las orellas.

Vegin si reurian, que comensaria per dir:—«Lo qui no pensi com jo que calli, sino vol trobar lo que no té.»

¡Ah, ja ja, ja!... Y 'l que 'm sembli que no té de pensarhi, desd' are 'l declaro ilegal, y si medita res de mal, que 's guardi, perque si arribo á sentir ia farum...

¿Aixó 'ls estranya? ¡Ah, tontos! ¿Qué no 'ls hi avisat avants? ¿Qué per ventura no hi comensat dihent: —«Figúrinse que jo soch conservador?»

Dochs si, baix aquesta base vé un dia que conech qu' es necessari demostrar que 'l país aproba la mèva conducta.

Si, perque en aquest mon no sols es menester sè honrat, sino semblarho.

Comenso las eleccions: jo me las faig y jo me las menjo.

Aquest diputat vull, y aquest no vull, me quedo ab un Congrés que ni que fos fet ab motllo.

¿Hi ha algú que crida? A las Magdalenas.

¿Hi ha algun periódich que murmura? A ca 'l fiscal d' imprenta y de allí al Tribunal y del Tribunal á ca 'n Tunis.

¿Qué volen ferhi! Jo soch aixís, y ademés ja 'ls ho he dit avants: «Figúrinse que jo soch conservador!»

¿Quí m' empata la basa?

Tinch unas Córts mes bonas que 'l pá y més dócils que un colegial ben educat.

Pero vé un dia que 's cansan de sentir-me, de veure'm y de trobar que sempre soch jo 'l que mana.

Cada qüestió que presento es un cau de qüestions: cada assumpto que tinch de resoldre dona assumpto per bellugarse molt y no resoldre res. Comensa 'l un á tirar per la dreta y 'l altre per 'l esquerra: á las sólidas parets que hi aixecat amassant lo morter ab lo suor de mon front, comensan á sortirhi esquerdas: los més xichs se m' enfilan á las barbas, los miljans al nas y 'ls mes alts dalt del sombrero: ab tant de pés cruix la cadira ministerial, y tot me diu que cauré, pero que cauré com 'l home á qui se 'l hi esbotza la cadira, que cauré en una posició ridícula.

¿Qué faig?

A veure vostés mateixos diguinmho: ¿Qué faig?

Pero avants, figúrinse que jo soch conservador.

Ja 'm sembla que 'ls sento.

—Home, á unas Córts aixís que 's desmandan d' aquest modo, se 'ls dona las dimissorias.

¿Que 'n saben poch!

A unas Córts, las dimissorias no 'ls dona may. ¿No hi sigut jo qui me las he triadas? ¿No hi sigut jo qui me las hi fetas?

¿Qué dirian vostés de un cuyner que després d' alabar molt un plat de la seva invenció, 'l prepara, 'l cou, 'l tasta y sense atrevirse á presentarlo, 'l dona als gossos?

Creguin que un cuyner que s' equivoqués en una cosa que ningú 'l hi dema-

nava y qu' ell mateix s' havia brindat á ferla, mereixeria que 'ls traguesin de la cuyna y 'ls possessin á la porteria á atacar sabatas.

Hi há un' altra cosa á fer, una cosa de més efecte, una cosa qu' es lo que jo faria...

Jo, sí; pero ey! «figúrinse que jo soch conservador!»

Donch si, jo cridaria als caps de colla de las fraccions que se m' escapan, me 'ls enduria á casa, 'ls serviria un té ó un tech, que sent govern per una ch més ó ménos, no s' ha de perdre Espanya

Y 'ls diria:—¿Volén que tot se 'n vaja á can Pistrans? Donchs aneu seguint la brometa com fins are. Mentrestant miréu: tal partit conspira, tal altre ha comprat fusells; aquell s' entén ab aquest: á tal lloch hi ha hagut conferencias, s' ha parlat d' aixó y d' alló y de lo de més enllá, y ¡viva Deu! qu' estich disposat á acabar per sempre ab tots aquets perills contra l' ordre de cosas existent.

¿Volén ajudarme á obrar ab energia, ó volen que m' entregui á vostras mans, que m' estrelli en los obstacles que 'm crehéu, que naufragui en lo mar alborotat de las vostras miserias y petitesas? (Sensació).

Y la cosa está feta: motxo y conpunjit se 'n va cada mussol al seu forat y jo 'm quedo satisfet y á punt d' esclatar de satisfacció.

L' endemá *La Correspondencia publica* un sueltó que diu:

«El gobierno está al corriente de las tramas de los enemigos del sosiego público y dispuesto á obrar con gran energia.»

L' endemá passat surt un barco per Filipinas, y jo per donar unas quantas pinzelladas al quadro dels meus projectes, envío un parell de dotzenas de ciutadans á menjar galleta.

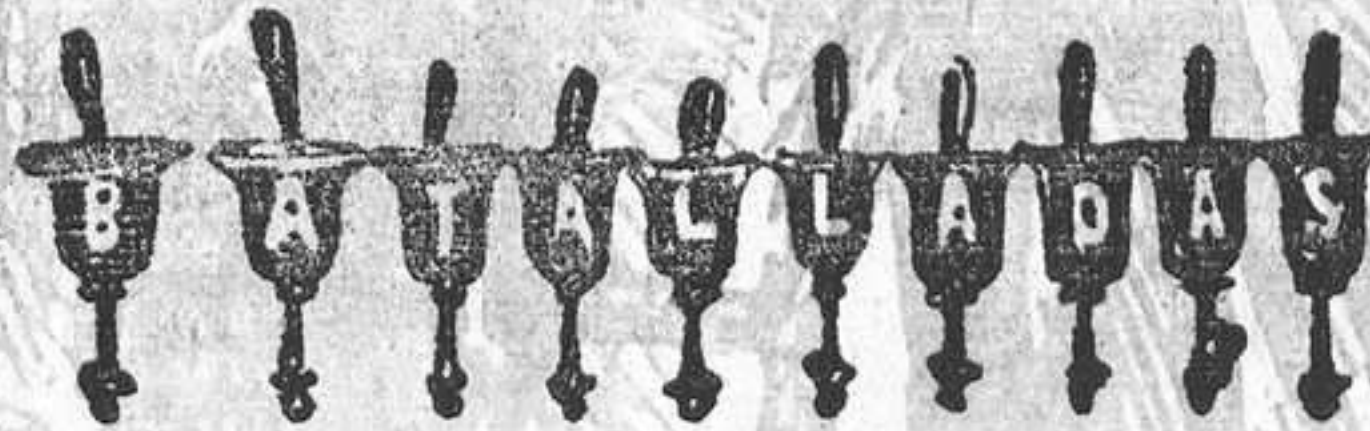
Y 'l dia següent faig un discurs á las Corts, y 'm torno sort de las grans salvas d' apiausos que de tots costats me dirigeixen.

La cadira ministerial deixa de cruixir, ja ningú m' en tréu ni á canonadas, y 'm declaran per tot lo salvador... de la pátria.

Ja veuen si 'n sabia.

Pero sempre per xó, «figúrinse que jo soch conservador.»

P. K.

Lo Sultan ha promés organisar la seva nació per l' estil de las més civilizadas d' Europa.

Una cosa l' hi recomaném.

Sobre tot que no prengui modelo de l' Espanya. Proud al cap de dos dias se veuria obligat á tirar lo casquet al foch.

A Bilbao han aixecat los desterro á varios carlins, per ser *personas d' influencia*. Aixís he dit un periódich.

Lo mateix periódich afegeix:

«Y als joves que en un café varen donar vivas á la República quan los ataràn lo desterro?»

Resposta que s' acut á qualsevol:

—«Quan tingan influencia.»

Entronisat lo nou Sultant, un dels servidors de son antecessor, seguint la costum turca, estava al seu davant ab lo cap baix y la vista á las rajolas.

—Aixeca 'l cap, exclama 'l primer ministre, que 'l senyor que are tenim, no tingas por que t' enlluerni.

Després de haverse votat l' article 41.º en lo Senat, hi haurá una reunió de cardenals.

A un particular que 's mori, uns quans capellans li cantan las absoltas.

Are quan lo difunt es l' unitat católica, val la pena que las hi cantin cardenals.

¿Qué dirá 'l Brusi?

Ell quan vá comensar á sortir la llagosta vá fer corre alló de que tenia á sota las alas lo lema: *Dies iræ, ira Dei*.

Donchs are resulta que la llagosta serveix per pescar, per abonos, per la grassa y per una infinitat de cosas mes.

Y comensan á venir pedidos de Fransa y d' Inglaterra y 'ls habitants de las comarcas invadidas ja no s' entenen de feyna per satisferlos.

Ab aixó Sr. Brusi si totas las *iræ Dei* son com aquestas, no desconfio de veure que un dia plouhen doblotas de cinch duros.

Mes de 20 mil carlins dels que han passat la frontera ja tornan á ser á Espanya.

Entre ells y la llagosta, valga 'ns Maria Santíssima.

Serian las 6 de la tarde del dijous quan sortí la professó de la Catedral. Obrian la marxa, com de costum, los russos á caball.

Seguian los gegants lluhint los nous trages que per costar á la ratlla de mil duros com diu que costan, no 's coneixia en res, ja que be podém dir anaban fets uns *fardatris*.

Venian després las trampas, que no sé si seria aprehensió nostra, ó be repicaban més fort que 'ls demés anys. Ellas sabrán si l' Ajuntament los hi vá manar, ó be si hu feyan de sa plena voluntat.

Darrera hi anava 'l ball de bastons, en los que molta gent veyia la alegoria de un porvenir no llonyá.

Seguian gonfanons, banderas, y creus que ab ellas y las que 'l poble porta á sobre, podiam formar una professó que may s' hagués acabat. Gent petita y gran, serenos, municipals, guarda paseyos, repartidors de can Brusi y capellans presidits del Ciri Pascual, y vels' hi aquí la célebre professó del Corpus.

Diu que després de haver fet lo curs, en la reducció del *Diari de Barcelona* se celebrá un refresh compost de secalls, rosquillas, carquinyolis, orxata y mel rosat de llaga.

Lo bisbe de Orihuela digué en lo Senat que mentres Espanya no 's trobi en idénticas condicions que 'ls demés païssos en los quals existeix la llibertat religiosa, no deu establirse.

Y jo dich, que mentres Espanya no pagui primer los atrassos, que no son poch, no deuria mantenir certa classe de gent, y deuria fer altres economías comensant per aquesta, que de segur donarian més bons resultats que 'ls projectes del Sr. Salaverría.

Diu un periódich:

«Lo general O Donnell vá buscar lo concurs de tots los homens leyls y de totas las eminencias, y á pesar d' aixó no vá poder evitar la insurrecció de Loja, ni la de Sant Carlos de la Rápita, ni la de Villarejo, ni per últim la formidable del 22 de Juny; luego no es la política lo que influeix en eixa classe de moviments sino la llealtat del exercit avuy per fortuna assegurada.»

Aixó diu un periódich ministerial: y després d' aixó se vá posar á plourer figas... ¡Pobre gent!

Unas senyoras de Orihuela han costejat una funció religiosa per demanar á Dèu lo triuñfo de la unitat catòlica.

Aixís hu han de fer, demanarho á Dèu; si Ell los ho concedeix no hi tenim res que dir.

Aquestas senyoras fan lo que deuen no demanant ho al govern.

En Girona (D. Ignasi) ha sortit de director del Banc d'Espanya.

En Girona (D. Manuel) ha entrat á arcalde constitucional de Barcelona.

Y... váyase de uno por lo otro.

Lo Terso se n' ha anat á Méjich.

Lo clero l' ha rebut molt bé.

Ja hi ha qui diu que está buscant la corona d' aquell país.

Pero també hi ha qui desitja que 'u probi.

Y qui desitja aixó es un que era nacional de Querétaro, quan varen fusellá á Maximiliano.

En Mañé y Flaquer segueix defensant los fueros, y alabant als vascongats

Aquell poble es per ell un poble modelo y de grans virtuts militars.

Figúrinse que tal, qu' encara fá la amistat als capellans, y á mitjas escusas promou una guerra civil per donar-li forsa funerals y absoltas.

Ja 'u veuen: es un modelo; pero un modelo de fer balas de vidre.

Al Prado han debutat los montanyesos dels Apenninos.

Aquests montanyesos ab cantis y ollas tocan pèssas de música que á un hom lo deixan pati-difús.

Jo crech que fent aixó ab cantis y ollas, lo dia que s' empenyessin en fer com lo beato Oriol, m' nedas de talls de rave, 'n farian.

Llavors los recomanariam al ministre d' Hisenda, que pot sè 'l treuriam d' apuros.

LO JUHEU ERRANT.

Uns diuen que ha anat á Méjich, diuen altres que no es cert, uns qu' encare es a Inglaterra, altres qu' en París segueix.

A Noruega, hi ha qui 'l tira, hi ha qui 'l fa mes apropet, hi ha qui diu qu' es a Suissa y als Estats Units també.

Si es que algú saber desitja allá ahont para ó bé allá ahont es, ja 'ls hi donarem las senyas, llegeixin atentament:

Es alt com tots los bandarras, y negre com sos intents tè 'l pèl del cap y la barba, y 'ls ulls los té de badell.

Front estret que una corona taparia enterament, lo nás com d' apaga-llums la boca, boca d' infern.

Tè lo cútis mes moreno que un trós de pá de pages, y las orellas mes galxas que las de un gos perdiguer.

No dú un quarto á las butxacas tremola al sol nom d' inglés, per Carlitos, sol respondre y per Terso casi bé.

Si 'l troban, vingan á dirho que no anirà malament: de trobas puch oferirlos un detente ab cor vermell,

una butlla de Sant Pare, mitra de la Séu de Urgell y d' oficial carlista un veridich nombrament.

No cassin pas de buscarlo que al país farán un lé ha fet ja mes sanch que un tigre y tot just es un cadell.

Las tradicions esplican que hi hagué un juhéu un temps: juéu errant tothom l' hi deya, caminava eternament.

Del Nort al Sur se 'n anava, y de Orient á Occident, ningú sabia ahont parava y tothom lo veyá á un temps.

Jo crech que 'l Juhéu del quènto es cert com tot lo qu' es cert, y qu' actualment se belluga del Terso dintre la pell.

¿No es cert que per tot lo veuen y pèl lloch lo veuen gens?

¿Y han vist ningú mes errant?

¿Y han vist ningú mes juhéu?

Si ni 'ls inglesos lo troban ni 'ls deutors saben ahont es, voleu fé 'l favor de dirme si 'l juhéu errant no es ell?

Si may lo troban, entréguinlo y no s' entenguin de res, ho agrañiran los inglesos y alguns que 'n portan lo gep, y ficat dintre una gabia á dos quartos solament passejantlo per Europa, ne treuran tot lo que 'ls déu.

P. DEL O.

Diu *El Imparcial* periódich ministerial: «Quan arribi la tempestat, que pèl camí que aném seguint arribará...»

Nada: quan arribi la tempestat sortirem ab paraygua.

Los carlins de Lleyda se reuneixen pera fundar una associació literaria.

Armas y lletras.

Després de las unas, las otras.

Y are 'ns surtan ab que tornarán á estancar la sal.

¡Ay de las noyas que 'n tenen!

Pero 'l govern al estancarla ja sab lo que 's fá. Lo qu' ell vol es que menjém lo pa, la sopa y 'ls guisados bèn dolsos.

Perque ell aspira á que l' hi digan qu' es lo més dols de tots los governs.

El Tiempo, periódich de Madrit publicava un article titolat:

«Eramos pocos y...»

No plora d' aixó la criatura.

La gran dificultat está en que ab tot y ser poch, l' escudella no arriba per tots.

A Bèlgica, 'ls catòlics han guanyat las eleccions.

Es trist; pero... ¡paciencia!

Quan guanyan anant á las urnas, que se 'ls donga l' acta.

Are quan tractan de guanyar tirantse al carré, garrotada que te crió.

No estranyin que 'ls catòlics de Bèlgica, hajan guanyat.

¿Qué volen ferhi?

Los electors estavan belgas.

S' ha disolt lo grupo de la secció quarta. Es que han presentit que s' acosta l' época en que pèls carrers se dirá: «¡Fora grupos!»

¿Qué haurá succehit en lo Jutjat del Vendrell quan al retorn de D. Lluís Herrera Jutje d' aquell partit, (que 's trobava ab llicencia) se han donat de baixa tots los abogats menos un de dit Jutjat? ¡També las huelgas han contagiá á las togas! ¡Cosas veredes....!

M. A.

Un qué vá á la professó á un altre: —¿Qué portarás tú, ciri ó blandó? —Ni blandó, ni ciri, duré atxa. —¿Atxa?... —Jo soch aixís: quan anava ab en Tristany ja era gastador.

Durant la guerra, per tirar una carta al correu, necessitavam un sello de pau y un de guerra: total 15 céntims.

Feta la pau, lo sello de guerra sembla que 's suprimit.

Y las cartas valdrán.... —¿Déu céntims com avants?

—No senyors: cinch céntims més, 20 céntims! —Y aixó?

Ja venrán: quan hi havia guerra, pagavam los desastres de la guerra: are que hi ha pau, es just que paguem los beneficis de la pau... y ¡viva en Salaverría!

La comissió que ha de dar dictámen sobre la reforma á las lleys municipal y provincial, diuen que ha acordat negar lo vot al clero y al exércit.

Jo sè un diputat que está desconsoladíssim.

Lo senyor Jover y Serra informarà. Jo ja 'u veig: figúrintse que l' exércit no tè vot. ¿Qui l' elegeix?

Jo trobo dos amichs per la Rambla. —¿Ahont aném noys? pregunto.

—¿Vols venir? me respon un d' ells. Vina que resolirém la qüestió de Orient.

Los segueixo pensant qui sab qué, y 'm portan á la fonda que hi ha al costat de ca 'n Lope. Es un modo molt senzill de clavar-se un ápat.

A una casa del Ensanche, segons diu un periódich, los plats ballan en l' escudeller, las cadiras giravoltan, y si 'ls que hi viuen volen cridar, se troban un gratat de fanch dintre la boca.

¡Bruixots! diu tot lo veynat.

¡L' ánima del rosega sévas! exclama un noy de la casa del costat qu' es escolá de la Catedral.

L' amo de una casa aixís, en una ciutat com Barcelona, francament, á quatre quartos l' entrada, 's faria la barba d' or.

Acaban la guerra: tothom se figura que farán grans economías, que cessarán los gastos, que tot anirá bé.

Y vè en Salaverría, y demostra intents de estancar la sal.

Vaja, confessin qu' aixó es molt salat.

En l' article del passat número vá passarnos un error de cálculo que 'ns apressurém á rectificar. La Deuda extesa en una tira de duros de columna no formaria, com deyam, 76.666,768 hilómetros, sino la mateixa cantitat de metros y per consegüent en lloch de donar 1,916 vegadas la volta al món, la hi donaria sols una vegada 916 miléssimas.

Pero per xó ro's espantin que si Déu no dona salut, ja 'li arribarem a lo que deyam per error, dos números endarrera.

Lo Baró de Cuatre Torres va dir en plé Senat:
«Jo accepto l'esperit de la Inquisició.»
Escolti Senyor Baró, ¿y la llenya també?

A Hora, poble de Andalucía, un bome va donar
una mossegada al nas de un guardia municipal y
P hi va llevar.
De segur que'l poble municipal desassat no
duya bolas a la butxaca.

S'ha donat ordre d'agafar al ex-bisbe Caixal
cas de que torni a Espanya.
Es alló de un aucell.
Lo te tenu engabiad, lo deixen anar y després
ja l'hi poden auá al derrerera.
¡Cuart!

Jó tenim dos Foments.
El Fomento de la produccion nacional y el
Fomento de la produccion española.
¡Ja'u veuhén, quanta producció!
—¿Y qué han de produhir? preguntarán vostés.
—¿Qué volen que produheixin! Rahons y riva-
litats entre 'ls socios.

—¿Ha reparat senyor Magi, que aquest any las
trampas, al fer la passada, no tocaban com los al-
tres anys?
—No'n fassi cas: com D. Manel es alcalde, ha
volgut fer alló de, *alcalde nou, trampas novas.*

QUI TOT HO VOL...

Entrá a casa de un farré
un bon fadrí a treballar
y no menjant gayre bé
en poch temps algun calé
vá poguer estalviar.

Dins d'un forat los tenia
perque estéssin ben guardats,
y ab la major alegría
quan los veyá, cada dia
¡si si eran d'acariciats!

Y ab lo martell repicant
sempre acompassat cantava:
—¿Quin goig los diners que fan!
Com sempre estava cantant
la mestresa s'ho escoltava.
—Jo perque canta sabré
la mestresa va pensar:
Allá ahont vaiji'l seguiré
y aixís averiguaré
la causa de son cantar.

Y aprofitant una estona
que l'amo estava distret,
cap al forat s'abrahona:
lo fadrí ho veu, y a la dona
no l'hi cap dupte del fet.

Y atreta per la codicia
l'hi roba tota la mola,
y l'fadrí que té malicia
aquet llatrocini nota
y canta ab calma ficticia:

—Per ditxós y afortunat
no hi ha al mon altre xicot:
de goig estich trastocat:
avuy hi cobrat lo dot
y avuy anirá al forat.

Y escoltant la cansó nova
la mestresa va pensar:
—Si al forat yá y no 'ls hi troba
no 'ls hi posará; y molt tóva
la mola hi torna a deixá.

Ho véu l'altre, vá y 'ls tréu,
y picant com un cap-vert,
cantava ab tota la véu:
—Ambiciosos, ja'u veyéu
qui tot ho vol, tot ho pert.

PERICO MATALASSÉ.

CANTARELLAS.

Tant me diuhén qu'ets un sol
mos amichs que de tú parlan,
que he comprat lentes fumats
espresament per mirarte.

C.

¿Perqué no'm caso Maria,
de mí dius trenta mil pestes?
Ja't vaig dir que sols volia...
tenir... *relacions honestas!*

F. LI.

Estich cansat de la vida
mes per xó no'm vull matá,
perque... vaja... lo matarse
fá molt sultan destronat.

F. L. L.

«Ningú de pens s'ha mort»
diu aquest mon, y no conta
que jo vaig morir d'amor
qu' es una pena ben tonta.

X. DE V.

CUENTOS

Dugas mares conversant, diuhén:
—Qu' es estrany que la quitxalla apren mes
aviat lo dolent que lo bó.
—Donchs miri, l' meu noy entre una costella
y una arengada. mes aviat se'n vá ab la costella
que ab l' arengada.

Un jove decentment vestit passava per un camí
quan un altre l'hi surt al pas y exclama:
—¡Alto! Diners ó la vida!
—Home, m' heu guanyat per má, digué l'inter-
pelat: are jo 'us ho anava a dir.

—Deu lo guard' senyó Pau.
—Ola senyó Cisco.
—¿No veu quina leontina m' hi comprat.
—Oh y qu' es bona.
—Está a la seva disposició.
—Gracias: que l'hi penji molts anys.

EPIGRAMAS

De pis se muda la Lola,
son marit se desconsola
y ella ab molt melosa ven,
l'hi diu:—¿Voldras, espós meu,
que jo desocupi sola?

G.

¿Deu meu qu na iniquitat!
me condemnan a ser útil,
crirava desesperat
un borni. Jo ser quíntat!
¡A mí no da'm per inútil!
—«Donchs lo poderte librá
no es molt difícil, Turull,
tu l' remey tens a la ma.»
—«¿Cóm?» ab anhel preguntá.
—«Fente borni de l' altre ull.»

Un subjecte molt formal
esplicava l'altre dia
que una bola vist havia
grossa com la Catedral.

Y un altre qu' es de tabola
d' esta manera parla:
—Aixó si qu' es d' admirá!
¡Válgam Déu y quina bola!

S.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' in-
sertarse 'ls ciutadans Valentí Julivert, Tia Pinya,
Deuhet de Reus, y R. F.
Las demás que no's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá Panxa contenta: Hi anirán dos proble-
mas.—J. Juuoy y A: Tè bonas condicions al pœ-
sieta; pero ja es trasnochada: fassi altras cosas.—
Un xival: Hi anirá'l problema.—R. F.: las cantare-

llas son fluijas.—Un peix gros: Vosté será un llús
sens dupte, perqué aquí no coneix l' pígrama que
'ns envia?—Grau: Hi anirán las dugas pr guntas,
y l' g. roglicch arreglat també.—Deuhet de R. us:
Idem las sevas fugas:—En Neci: L. complaurém.—
Marcelo: Y á vosté ja l' hem complascut.—Valentí
Julivert: Idem en part.—R. Picolis: Idem, idem;
pero res mes.—Osarale. ¿que 'n tréu de copiar?
¿Vol fé'l favor de dirho?—A. Redeuse: Hi anirá
algun quënto.—Cupido: Idem cantarellas.—F. Ll.:
Idem dugas de vostre.—Ciudadans Snak, Pinxo del
B., Very Well, Un que s' impre fa l' os, Vespé, Un
catalá, Rosario, Un solté, M. Perroquer, Un gros
tonto, T. Laring, Un Andreubense, Mama-dits,
Falsataniense, Senyó Curripias y T. D. y C. de la
Mola: Lo que 'ns envian no fá per casa.—Ciudadans
Pere Roma y Nassari Xato: Han fet molt bé en ad-
vertirnos de un error, que ja queda rectificat.—
Tantiras: Hi anirá un epígrama.—I. Irens Llus: Lo
sonet arreglat podrá anarhi.—Pau Butifarra: No s'hi
fixi, no vé de dos milions: á n' en Sagasta, per xo
no més, no l' hi van dir res.—Perico Matalassé:
Tinga la bondat de r. primir lo seu amor propi si
creu que se'l desaya, no envihi res, que ningú
l'hi obliga.—Matumí: Arreglat lo quënto hi anirá.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LO

NÚMERO DEL DISAPTE ÚLTIM.

- 1.º SINONIMIA.—*Nou-nou-nou.*
- 2.º XARADA 1.º—*Ca-poll.*
- 3.º ID. 2.º—*Ca-la-ri-na.*
- 4.º ENDAVINALLA.—*Xaculata-Xeculata-Xicu-
lata-Xocolata-Xuculata.*

Han endevinat totas las solucions los ciuta-
dans T. D. y C. de la Mola y senyó Curripias: las
1, 3 y 4 Smith, Estripa-quentos: las 1 y 3 P. Ca-
sals, Falsetaniense, Un ou ferrat, Valentí Juli-
vert: la 1 no mes Mamadits y Mistu Suat; y no
mes que la 3 Gran y Suat.

PROBLEMA ARITMETICH.

Preguntantme un per la edat del pare, l'hi di-
gui: Si dels anys del pare 'n restas dugas vega-
das los méus y afegeixes la edat de la mare, tin-
drá 67 anys exactes. ¿Quina es l' edat del pare,
del fill y de la mare?

UN XIVAL.

COMBINACIO NUMERICA.

¿Cóm s' ho farian per distribuir en 25 casillas
los números 1, 2, 3, 4 y 5, colocantlos de tal ma-
nera que contats diagonal, vertical y horizontal-
ment dengan la suma de 15?

F. FARRER.

XARADA

I.

Es poble de Catalunya
lo primé junt ab segon,
y lectors méus, no s' estranyia
que tanté ho es lo miéu tot.

Hu quarta sosté una cosa,
tres-quart propi del caball
y la segona [pobreta!
una nota musical.

UN COMERCIANT DE MENTIDAS.

II.

Una lletra es ma primera,
y també 'n es ma segona,
musical es ma tercera
y l' meu tot un nom de dona.

PAU POTAS.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de La Renaixensa.—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mijé